

Med anledning av Paulus-året - en reträttmeditation

av den saliga Elisabeth av Treenigheten (1880-1906)

Instaurare omnia in Christo – ”i Kristus sammanfatta allt” (Ef 1:10). Det är den helige Paulus som undervisar mig, han som fördjupat sig i Guds höga rådslag och säger att ”inom sig själv har Gud beslutat att sammanfatta allt i Kristus”.

För att jag personligen skall kunna förverkliga denna Guds plan får jag än en gång hjälp av Paulus, som själv föreskriver en levnadsregel: ”Lev i gemenskap med Kristus Jesus”, säger han, ”rotfasta i honom. Bli väl grundade i hans kärlek, var befästa i tron..., och väx alltmer i honom genom tacksägelse” (Kol 2: 6,7).

Lev i gemenskap med Kristus Jesus. Jag tror att detta är att lämna sig själv, förlora sig ur sikte, överge sig själv för att tränga allt längre in i honom för varje minut som går; så långt att man slår rot, och att man kan trotsa vilken händelse som helst, allt, med den djärva utmaningen: ”Vem kan skilja mig från Kristi kärlek?” (Rom 8:35). När själen har fått fäste i honom så djupt, när hon har sina djupaste *rötter* där, gjuts den gudomliga livssaven i strömmar ut i henne, och allt ofullkomligt liv, allt liv som är banalt och enbart naturligt, förintas. Nu blir, som det heter med Paulus ord, ”det dödliga uppslukat av livet” (2 Kor 5:4).

Den nu från sig själv befriade själen som blivit ”iklädd Kristus” behöver inte längre vara rädd vare sig för beröring med den yttre världen omkring sig eller för svårigheter i sitt eget inre, ty allt detta, långt ifrån att vara ett hinder, bara ”gör henne allt djupare rotad i kärleken” (Ef 3:17), i Mästarens kärlek. I allt detta, i sin hållning gentemot allt och i sin kamp mot allt, är hon i stånd att oupphörligt tillbe honom för hans egen skull, ty hon är fri, befriad från sig själv och från allt. Med psalmisten kan hon sjunga: ”Om än en här lägrar sig mot mig, så fruktar ändå inte mitt hjärta; om krig uppstår mot mig, så är jag dock trygg..., ty Herren döljer mig i sin hydda på olyckans dag” (Ps 27: 3,5), och denna hydda är ingenting mindre än han själv. Detta tror jag är vad den helige Paulus menar när han talar om att vara ”djupt rotad i Jesus Kristus” (Kol 2:7).

Och vad är då att vara *väl grundad* i hans kärlek? ”Han för mig upp på en klippa. Och nu skall mitt huvud resa sig över mina fiender runt omkring mig” (Ps 27; 5,6) Här tror jag vi har en bild av den själ som är uppbyggd på klippan Kristus. Han är den klippa dit hon har förts upp ovan sig själv, ovan sinnena och den mänskliga naturen; ovan allt som tröstar och som smärtar, ovan det som inte är *han*! Där har hon hela sin personlighet fullständigt i sin hand, där behärskar hon sina lidelser, där höjer hon sig över sig själv och över allt annat.

Så anbefaller Paulus mig att vara befäst *i tron*, i den tro som aldrig låter själen slumra och som håller henne beredd och vaken under Mästarens blick och samlad under hans skapande ord, i den tro på hans ”alltför stora kärlek” (Ef 2:4), som enligt vad Paulus lär mig, ”låter själen bli uppfylld med hela Guds fullhet” (Ef 3:19).

Slutligen vill han att jag skall ”växa i Jesus Kristus genom tacksägelse” (Kol 2:7). Allt bör utmynna och fullkomnas i tacksägelse. ”Fader, jag tackar dig” (Joh 11:41), så lovsjäng alltid Mästarens själ och han vill höra ekot i min själ. Men jag tror att den ”nya sång” (Ps 144:9) som bäst förmår att behaga och betvinga min Gud är den från en utblottad och från sig själv befriad själ i vilken han kan spegla allt vad han är och göra allt vad han vill. En sådan själ är som en lyra för hans beröring, och alla hans gåvor till henne vibrerar som lika många strängar som dag och natt ”lovprisar hans härlighet” (Ef 1:12).

Ur Elisabeth av Treenigheten: ”Andliga skrifter”

© Karmeliterna